

Pondelok 26. týždňa

Lk 9,46-50

*Úmysel srdca
Byť sám sebou!¹*

Evanjelium je bohaté na množstvo pekných myšlienok.

Prvá z nich je, ako sa apoštoli medzi sebou hádali, „**kto z nich je väčší**“ (Lk 9,46).

Spor pripomína malý hlúčik veselých detí hrajúcich sa spolu na pieskovisku, ktoré si pri svojej zodpovednej činnosti – pečení koláčikov z piesku, začnú všímať viac tie svoje a pohrdavo sa pozerajú na výsledok práce tých druhých. Snažia sa pretlačiť a presadiť názor, že len tie ich sú najkrajšie a najlepšie spravené.

Asi podobne tejto udalosti z pieskoviska by sa dala prirovnať hádka a spor medzi apoštolmi, ktorí sa tiež snažili presadiť a vyvýšiť medzi tými druhými. Každý jeden sa chcel určite pred tými ostatnými vykresliť a ukázať ako najlepší, najužitečnejší, najskromnejší, jednoducho, že iba on je ten, bez ktorého sa nemôže a nedá nič urobiť, že len on sa vyzná do všetkého, a preto je proste „naj“ medzi tými druhými. Ale na druhej strane si všimnime postoj Ježiša. Ako reaguje na túto skúsenosť s jeho najbližšími, s apoštolmi? Čo im nato hovorí? Evanjelista to veľmi dobre zachytil, keď zdôrazňuje, že Ježiš poznal zmýšľanie ich srdca. On dobre vedel, o čo ide medzi nimi, o akú hádku, o aký spor. Ježiš v tejto chvíli nehovorí nič, nepovie ani pol slova na ich adresu, lebo on veľmi dobre vie, čo je za tým, kde bol dôvod takéhoto ich konania a správania, lebo on pozná zmýšľanie ich srdca.

My ľudia sme už raz takí, že sa radi ukazujeme a predvádzame, keď nám ide o našu prestíž. Každý sa ocitne v takej situácii života, kedy sa rád chce ukázať a prezentovať pred tými druhými čo dokáže, alebo zdôrazniť načo všetko má, v čom je lepší, alebo dôležitejší. Je to uložené niekde vo vnútri každého človeka, a u každého sa to, u niekoho častejšie u niekoho nie tak často ozýva. Vtedy si to ten dotýčaný človek ani neuvedomuje, ale veľmi zreteľne si to všímajú ľudia okolo neho. Človek sa vtedy nepozera na druhých, ani sa o nich nezaujíma, ide mu len o seba. Všetky činnosti vtedy nevychádzajú z čistého a úprimného srdca, ale iba z chorobnej a vášnivej ctižiadosti a vlastného ega. Ide mu len o vlastný prospech a blahobyť.

¹ Porov.: MALČEK, J.: Seminárna práca z Homiletiky. Spišská Kapitula : 2003.

Je veľmi dôležité, že aj keď sme si vedomí svojich predností, svojich schopností, ostali sme pokorní a skromní. Aby sme vždy, keď aj budeme prezentovať svoje schopnosti a vedomosti, robili to s čistým úmyslom srdca. Nie preto, aby sme boli obdivovaní a obletovaní pre naše nezaslúžené dary, ale ako ľudia vedomí si svojich predností majú na mysli, že všetky tieto dary máme z Božej dobroty a lásky.

Na záver jedno staré príslovie, ktoré znie: „Z plnosti srdca hovoria ústa“. Vieme, aký má význam, čo to znamená. Prenesme si slová na seba, na naše skutky, naše myšlienky... Ukazuje to charakter celého človeka.

Amen.